YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
8 päivänä huhtikuuta 2003 *

Asiassa C-471/02 P(R),

Santiago Gómez-Reino, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan asianajaja M.-A. Lucas,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-215/02 R, Goméz-Reino vastaan komissio, 17.10.2002 antaman määräyksen (Kok. H. 2002, s. I-A-199 ja II-1019) kumoamista,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

vastapuolena sekä muuna osapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään H.-P. Hartvig ja J. Currall, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN KUUDENNEN JAOSTON PUHEENJOHTAJA,

joka toimii yhteisöjen tuomioistuimen presidentin sijaisena yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan toisen kohdan mukaan, jota työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan valitusmenettelyssä,

kuultuaan julkisasiamies F. G. Jacobsia,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Santiago Gómez-Reino on yhteisöjen tuomioistuimeen 26.12.2002 toimittamallaan valituskirjelmällä hakenut muutosta EY 225 artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 50 artiklan toisen kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen

tuomioistuimen presidentin asiassa T-215/02 R, Gómez-Reino vastaan komissio, 17.10.2002 antamaan määräykseen (Kok. H. 2002, s. I-A-199 ja II-1019, jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi hänen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 1 kohdan mukaisesti esittämänsä välitoimihakemuksen, jossa vaaditaan ensinnäkin määräämään esitettäviksi tietyt asiakirjat, toiseksi määräämään eräiden päätösten täytäntöönpanon lykkäämisestä tai kieltämään tekemästä uusia päätöksiä, jotka koskevat Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) sisäisiä tutkimuksia, ja kolmanneksi määräämään Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 24 artiklan mukaisten toimenpiteiden toteuttaminen.

2 Komissio on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimeen 10.2.2003 jättämässään kirjelmässä kirjalliset huomautuksensa.

3 Osapuolten kirjalliset huomautukset sisältävät kaikki tiedot, joita tarvitaan ratkaisun antamiseksi käsiteltävänä olevassa valitusmenettelyssä, joten osapuolten ei tarvitse antaa suullisia selvityksiä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

4 Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksista 25 päivänä toukokuuta 1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1073/1999 (EYVL L 136, s. 1) 9 artiklan nojalla:

"1. Virasto laatii tutkimuksensa valmistuttua johtajan vastuulla loppukertomuksen, jossa ilmoitetaan erityisesti todetut seikat, mahdollinen talou-

dellinen vahinko ja tutkinnan päätelmät sekä johtajan suositukset jatkotoimiksi.

[— —]

4. Sisäisestä tutkimuksesta laadittu kertomus ja kaikki siihen liittyvät tarpeelliset asiakirjat toimitetaan asianomaiselle toimielimelle [— —]. Toimielimet [— —] toteuttavat sisäisten tutkimusten tulosten edellyttämät kurinpidolliset ja oikeudelliset jatkotoimet ja ilmoittavat viraston johtajalle toteutetuista tutkimuksen jatkotoimista johtajan kertomuksensa päätelmissä vahvistamassa määräajassa."

5 Petosten, lahjonnan ja yhteisöjen etua vahingoittavan muun laittoman toiminnan torjumista koskevien sisäisten tutkimusten edellytyksistä ja yksityiskohtaisista säännöistä 2 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn komission päätöksen 1999/396/EY, EHTY, Euratom (EYVL L 149, s. 57) 4 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään seuraavaa:

"Jos ilmenee, että [— —] virkamieheen [— —] voi kohdistua henkilöön kohdistuvia epäilyjä, asianomaiselle on ilmoitettava tästä nopeasti, jos ilmoittaminen ei vaaranna tutkimusta. Nimeltä mainittua [— —] virkamiestä [— —] koskevia päätelmiä ei missään tapauksessa saa tehdä tutkimuksen valmistettua ilman, että asianomaiselle on annettu tilaisuus tulla kuulluksi kaikista häntä koskevista seikoista."

6 Päätöksen 1999/396/EY 5 artiklan mukaan:

"Jos sisäisen tutkimuksen tuloksena ilmenee, ettei ole näyttöä [— —] virkamiestä [— —] vastaan, häntä koskeva sisäinen tutkimus lopetetaan ilman jatkotoimia

viraston johtajan päätöksellä, jonka tämä antaa kirjallisesti tiedoksi asianomaiselle."

7 Henkilöstösääntöjen kurinpitomenettelyä koskevassa liitteessä IX olevassa 11 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Nimittävä viranomainen voi käynnistää kurinpitomenettelyn uudelleen omasta aloitteestaan tai asianomaisen pyynnöstä, jos esiin tulee uusia seikkoja, joita tukevat asianmukaiset todisteet."

8 Henkilöstösääntöjen 24 artiklan ensimmäinen kohta kuuluu seuraavasti:

"Yhteisöt avustavat virkamiestä erityisesti kaikissa oikeudellisissa toimenpiteissä sellaista henkilöä vastaan, joka uhkaa, herjaa tai loukkaa virkamiestä tai hänen perheensä jäsentä tai vahingoittaa heitä tai heidän omaisuuttaan virkamiehen aseman tai tehtävien vuoksi."

Oikeusriidan tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

9 Asian tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on selitetty valituksenalaisen määräyksen 5—24 kohdassa seuraavasti:

"5 Kantaja, komission virkamies, toimi Euroopan yhteisön humanitaarisen avun toimiston (ECHO) pääjohtajana 1.10.1992—31.12.1996.

6 Kantajaa vastaan käynnistettiin kurinpitomenettely petostentorjunnan koordinaatioyksikön (UCLAF) kertomuksen perusteella. Menettelyssä oli muun muassa tarkoitus selvittää, pitäisikö kantajan katsoa olevan ECHOn pääjohtajana vastuussa joidenkin ECHOn tekemien sopimusten täytäntöönpanossa ilmenneistä sääntöjenvastaisuuksista.

7 Nimittävänä viranomaisena komissio noudatti 14.7.1999 kurinpitolautakunnan näkemystä, jonka mukaan kantajaa vastaan esitettyjä väitteitä ei ole näytetty toteen, ja päätti luopua kantajaa vastaan käynnistetystä kurinpitomenettelystä.

8 Sen jälkeen kun useissa lehtikirjoituksissa oli asetettu kyseenalaiseksi kantajan rehellisyys ja kunniallisuus tai esitetty epäilyjä häntä vastaan käynnistetyn kurinpitomenettelyn säännönmukaisuudesta ja puolueettomuudesta, kantaja pyysi yhteisöjen tuomioistuimeen 27.[4].2000 toimittamallaan kanteella yhtäältä usean sellaisen komission implisiittisen tai eksplisiittisen päätöksen kumoamista, jotka liittyvät hänen henkilöstösääntöjen 24 artiklan nojalla esittämiinsä avustuspyyntöihin, jotka koskivat näitä lehtikirjoituksia, ja joidenkin virkamiesten ja Euroopan parlamentin jäsenten häntä herjaaviin lausuntoihin, ja toisaalta vahingonkorvauksia.

9 Kantaja esitti samana päivänä jätetyllä erillisellä asiakirjalla välitoimihakemuksen, jolla pyrittiin välttämään niiden päätösten aiheuttama vakava ja korjaamaton vahinko, joiden kumoamista hän oli pyytänyt (asia T-108/00 R).

10 Osapuolten ilmoitettua ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle, että ne olivat päässeet sovintoon välitoimimenettelyssä, asia T-108/00 R poistettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rekisteristä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin 3.7.2000 antamalla määräyksellä. Sovinnon ehtojen mukaisesti komissio lähetti asianosaisille tiedotusvälineille selvityskirjeet ja toimitti kirjeistä jäljennökset Euroopan parlamentin talousarvion valvontavaliokunnan (jäljempänä Cocobu) puheenjohtajalle. Jokaisessa kirjeessä tarkennettiin erityisesti, että 'päätös, joka tehtiin [kurinpitomenettelyssä, jonka kohteena kantaja oli], on lopullinen, ellei asiassa ilmene uusia tietoja, joita ei vielä ole tullut esiin'.

11 Asia T-108/00 poistettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rekisteristä 12.9.2001 annetulla määräyksellä.

12 Tanskalainen televisiokanava lähetti 13.1.2000 ohjelman nimeltä 'Avun sakaalit', jossa asetettiin kyseenalaiseksi kantajan rehellisyys ja kunniallisuus ja esitettiin epäilyjä häneen kohdistetun kurinpitomenettelyn säännönmukaisuudesta ja puolueettomuudesta. Kantajan pyynnöstä komissio avusti häntä henkilöstösääntöjen 24 artiklan mukaisesti ohjelman tekijöitä vastaan käynnistetyissä seuraamusmenettelyissä ja lähetti kyseiselle televisiokanavalle kirjeen, jonka sisältö vastasi niiden kirjeiden sisältöä, jotka oli lähetetty asiassa T-108/00 R tehdyn sovinnon täytäntöönpanon yhteydessä.

13 Komission virkamies van Buitenen lähetti 13.2.2001 useille komission jäsenille, muun muassa komission jäsen Kinnockille, kirjelmän, jossa hän otti kantaa tanskalaisen televisiokanavan lähettämään ohjelmaan ja tiedusteli vastaanottajilta kantajaan kohdistetun kurinpitomenettelyn sääntöjenmukaisuudesta sekä kyseisen menettelyn sääntöjenvastaisuuden mahdollisista seurauksista.

14 Elokuussa 2001 van Buitenen toimitti OLAFille ja komissiolle kertomuksen, joka sisälsi useita väitettyihin sääntöjenvastaisuuksiin liittyviä väitteitä (jäljempänä van Buitenenin kertomus). OLAFin väitetään myös saaneen kesäkuussa 1999 eräältä asianajajalta asiakirjoja, joissa kerrotaan komissiossa esiintyneistä sääntöjenvastaisuuksista.

15 Komission 26.2.2002 päivätyn lehdistötiedotteen mukaan OLAF sekä henkilöstön ja hallinnon pääosasto (PO) 'käynnistivät työt selvittääkseen, sisältääkö asiakirja [van Buitenenin kertomus] tietoja, joiden pohjalta on syytä aloittaa muodollinen tutkintamenettely'. Tiedotteessa todetaan myös, että 'OLAF toimitti 15.2.2002 [henkilöstön ja hallinnon] PO:lle tiivistelmän kertomuksestaan' ja että 'kyseinen [kertomus] toimitettiin samana päivänä Euroopan parlamentin talousarvion valvontavaliokunnan (Cocobu) puheenjohtajalle'. Lopuksi tiedotteessa ilmoitetaan, että 'van Buitenenin asiakirjan asianmukaisista jatkotoimista päätetään myöhemmin'.

16 Komissio tiedotti 28.2.2002 päivätyllä lehdistötiedotteella muun muassa, että UCLAFissa oli aloitettu sisäinen tutkimus ja että neljässä tapauksessa oli ilmennyt tarve tehdä lisätarkistuksia.

17 Saksan, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Ranskan lehdistössä julkaistiin artikkeleja, joissa kerrottiin, että OLAF toteutti tutkimuksia van Buitenenin kertomuksen johdosta, ja näiden tutkimusten etenemisestä.

18 Komission jäsen Kinnockille, OLAFin valvontakomitean puheenjohtajalle Kendallille ja OLAFin johtajalle F.-H. Brünerille toimitetussa, 7.3.2002 päivätyssä kirjelmässä kantaja ilmoitti saaneensa tietoa lehtiartikkeleista, joissa kerrotaan, että OLAF on laatinut 'kertomuksen/muistion — —, joka

on ilmeisesti toimitettu — — komissiolle ja Euroopan parlamentille (Cocobu)' ja jossa asetetaan kyseenalaiseksi häneen kohdistuneen kurinpitomenettelyn kulku. Hänelle ei ollut toimitettu van Buitenenin kertomusta eikä OLAFin 'kertomusta/muistiota', minkä hän katsoi loukanneen puolustautumisoikeuttaan, ja hän vaati saada nämä asiakirjat. Lisäksi hän vaati ensinnäkin, että komissio auttaa häntä henkilöstösääntöjen 24 artiklan mukaisesti toimissa parlamentin jäsen Staunerin *Stern*-lehdessä esittämää lausuntoa vastaan, ja toiseksi, että hänelle toimitetaan ne asiaankuuluvien todisteiden tukemat uudet tiedot, jotka voivat oikeuttaa häneen kohdistuneen kurinpitomenettelyn uudelleen käynnistämisen, tai vaihtoehtoisesti, että komissio auttaa häntä henkilöstösääntöjen 24 artiklan mukaisesti toimissa *Le Monde* -lehdessä julkaistua lausuntoa vastaan.

19 Komission jäsen Kinnockin väitetään esittäneen 11.3.2002 Cocobun suljetuin ovin pidetyssä kokouksessa komission asiakirjan, jossa todettiin otsikolla 'Proposals and recommendations' (ehdotuksia ja suosituksia) seuraavaa: 'In relation to the allegations against a former Director General of ECHO, the documents handed over to OLAF by van Buitenen and in 1999 by a lawyer and which have now surfaced, should carefully be examined by OLAF in the active file, in order to evaluate whether the new facts could justify new measures against the person mentioned' (ECHOn entistä pääjohtajaa vastaan esitettyjen väitteiden osalta OLAFin pitäisi käsiteltävänä olevan asian yhteydessä tutkia tarkasti asiakirjat, jotka van Buitenen ja vuonna 1999 eräs asianajaja ovat toimittaneet OLAFille ja jotka ovat nyt tulleet esiin, arvioidakseen, missä määrin uudet tiedot voivat oikeuttaa uusien toimenpiteiden aloittamisen mainittua henkilöä vastaan).

20 Kantajan 7.3.2002 päivättyyn kirjelmään 8.4.2002 antamassaan vastauksessa komission jäsen Kinnock ilmoitti kantajalle, että komissio oli henkilöstösääntöjen 24 artiklan mukaisesti lähettänyt *Stern*-lehdelle selonteon. Hän totesi myös seuraavaa: 'Niiden asiakirjojen jäljennösten osalta, joita olette pyytänyt nähdä, eli osasta van Buitenenin kertomusta ja osasta OLAFin tästä asiakirjasta tekemää analyysia, ilmoitan teille, että, jos OLAF

käynnistäisi ECHOa koskevan tutkimuksen, teillä olisi kaikki tällaisen tutkimuksen aloittamiseen liittyvät oikeudet' päätöksen 1999/396/EY 4 artiklan mukaisesti. Hän toi myös esiin, että kantajan implisiittinen viittaus henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevaan 11 artiklaan on epäolennainen, sillä kurinpitomenettelyä ei ole käynnistetty uudelleen.

[— —]

21 Näissä olosuhteissa kantaja on yhteisöjen tuomioistuimeen 15.7.2002 toimittamallaan valituksella nostanut kanteen, jossa hän vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

'1. toteaa lainvastaiseksi sen, ettei OLAF ole ryhtynyt hänen suhteensa sovellettavissa säännöissä määrättyihin toimenpiteisiin, eli se ei ole antanut kantajalle tiedoksi päätöstä aloittaa tutkimukset, jotka koskevat häntä henkilökohtaisesti; ei ole ilmoittanut kantajalle tutkimuksista, jotka voivat koskea häntä henkilökohtaisesti; eikä ole antanut kantajalle mahdollisuutta ilmaista näkemyksiään kaikista häntä koskevista seikoista ennen kuin näiden tutkimusten perusteella tehtiin nimeltä mainiten häntä koskevia päätelmiä;

2. kumoaa OLAFin johtajan ja komission päätökset, joista tiedotettiin komission 26.2.2002 antamassa lehdistötiedotteessa ja joilla päätettiin 31.8.2001 päivätyn van Buitenenin kertomuksen pohjalta aloittaa tai käynnistää uudelleen syyskuussa 2001 ECHO-asiaa koskevat tutkimukset tai asiasta seuranneet menettelyt taikka jotka koskivat uusien tietojen olemassaoloa tuossa asiassa;

3. kumoaa kaikki tiedotustoimet, jotka on toteutettu näiden tutkimusten yhteydessä;

4. kumoaa kaikki näistä tutkimuksista tehdyt päätelmät ja etenkin OLAFin hallintoviranomaisten ryhmän 31.1.2002 päivätyn kertomuksen ja viraston 15.2.2002 päivätyn kertomuksen;

5. kumoaa OLAFin johtajan päätöksen, josta tiedotettiin komission 28.2.2002 antamassa lehdistötiedotteessa ja joka koski muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista UCLAFin entisiä virkamiehiä vastaan ja etenkin ECHO-asian tutkimusten koordinaattoria vastaan, koska heidän väitettiin haitanneen asiasta vastanneen UCLAFin tutkijan tutkimuksia;

6. kumoaa OLAFin johtajan päätöksen, jota ei ole annettu tiedoksi eikä julkaistu, mutta joka ilmenee komission varapuheenjohtajan Cocobun kokouksessa 11.3. esittämästä asiakirjasta sekä tämän 12.4. ja 15.4. tuon valiokunnan puheenjohtajalle lähettämistä kirjeistä ja joka koskee tutkimuksen aloittamista väitteistä, joiden mukaan 'korkeiden virkamiesten yhteenliittymä', johon [kantajankin] väitetään kuuluneen, olisi manipuloinut ECHO-asiassa toteutettua menettelyä;

7. kumoaa OLAFin johtajan päätöksen, jota ei ole annettu tiedoksi eikä julkaistu, mutta joka ilmenee edellä mainituista asiakirjoista ja joka koskee tutkimuksen käynnistämistä uudelleen [kantajaa] vastaan ECHO-asiassa sillä perusteella, että asiassa väitetään saadun uusia tietoja, jotka voivat oikeuttaa kurinpitomenettelyn uudelleen käynnistämisen tai jatkamisen kantajaa vastaan;

8. kumoaa kaikki tutkimustoimet, jotka on toteutettu näiden tutkimusten yhteydessä;

9. kumoaa kaikki tutkimuksista tehdyt päätelmät;

10. kumoaa komission päätöksen, joka on annettu kantajalle tiedoksi komission varapuheenjohtajan 8.4.2002 lähettämällä kirjeellä, siltä osin kuin siinä hylätään kantajan 8.3.2002 ja sitä ennen esittämät avustuspyynnöt tai siltä osin kuin komissio on laiminlyönyt velvollisuutensa antaa viran puolesta apua tarkoituksenmukaisin keinoin;

11. toteaa lainvastaiseksi, ettei kantajalle ole annettu pyynnöstä tai viran puolesta apua kyseisen päivämäärän jälkeen;

12. kumoaa 7.7.2002 tehdyn implisiittisen päätöksen, jolla OLAFin johtaja hylkäsi kantajan 8.3.2002 tekemät valitukset niistä päätöksistä ja laiminlyönneistä ryhtyä virastoa koskevissa säännöissä määrättyihin toimenpiteisiin, joiden kumoamista tai lainvastaiseksi toteamista kantaja vaatii; tai jolla hylättiin kantajan vaatimukset siitä, että hänen osaltaan ryhdyttäisiin virastoa koskevissa säännöissä määrättyihin toimenpiteisiin;

13. kumoaa 8.4.2002 tehdyn nimenomaisen päätöksen, jolla komissio hylkäsi kantajan valitukset niistä päätöksistä ja laiminlyönneistä ryhtyä henkilöstösäännöissä määrättyihin toimenpiteisiin, joiden kumoamista tai lainvastaiseksi toteamista kantaja vaatii; tai jolla hylättiin kantajan vaatimukset siitä, että hänen osaltaan ryhdyttäisiin henkilöstösäännöissä määrättyihin toimenpiteisiin;

14. velvoittaa komission suorittamaan kantajalle henkisestä kärsimyksestä ja kantajan virkauralle aiheutuneesta vahingosta korvausta, jonka määräksi on alustavasti arvioitu 1 000 000 euroa, sekä 8 prosentin vuotuista korkoa 1.3.2002 lukien siihen päivään asti, jolloin korvaus on kokonaisuudessaan maksettu;

15. velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

22 Kantaja esitti samana päivänä jätetyllä erillisellä asiakirjalla välitoimihakemuksen, jossa hän vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

1. määrää OLAFin ja komission toimittamaan hänelle:

a) ne van Buitenenin 31.8.2001 päivätyn kertomuksen osat ja liitteet, jotka koskevat häntä suoraan tai välillisesti, henkilökohtaisesti tai muiden henkilöiden kanssa, ja jotka liittyvät ECHO-asiaan tai menettelyihin, joita sen johdosta on toteutettu, tai joita pidetään uusina tietoina asiassa;

b) asiakirjan, jolla eräs asianajaja toimitti kesäkuussa 1999 OLAFille 63 sivua asiaan liittyviä sisäisiä asiakirjoja, sekä nämä asiakirjat;

c) kaikki päätökset tutkimusten aloittamisesta näiden asiakirjojen perusteella;

d) kaikki tiedotteet, jotka on laadittu näiden tutkimusten yhteydessä;

e) kaikki tutkimuksista tehdyt päätelmät ja etenkin OLAFin hallintoviranomaisten ryhmän jäsenten 31.1.2002 päivätyn luottamuksellisen kertomuksen ja OLAFin komissiolle ja Cocobulle 15.2.2002 toimittaman kertomuksen;

f) kaikki päätökset, jotka komissio on tehnyt kertomusten johdosta toteutettavista jatkotoimista, ja etenkin komission varapuheenjohtajan Cocobulle suljetuin ovin 11.3.2002 pidetyssä kokouksessa 11.3.2002 esittämän asiakirjan;

g) kaikki näiden asiakirjojen, päätelmien, kertomusten tai jatkamispäätösten pohjalta tehdyt päätökset muodollisten tutkintamenettelyjen aloittamisesta tai tutkimusten jatkamisesta;

h) kaikki tiedotteet, jotka on laadittu näiden tutkimusten yhteydessä;

i) kaikki päätelmät, jotka on tehty tutkimusten pohjalta;

2. lykkää niiden 26.[2].2002 päivätyssä lehdistötiedotteessa ilmoitettujen OLAFin johtajan ja komission päätösten täytäntöönpanoa, joilla päätettiin aloittaa tai käynnistää uudelleen syyskuussa 2001 van Buitenenin 31.8.2001 päivätyn kertomuksen ja erään asianajajan kesäkuussa 1999 komissiolle toimittamien asiakirjojen perusteella ECHO-asiaa koskevat tutkimukset tai asiasta seuranneet menettelyt taikka jotka koskivat uusien tietojen olemassaoloa tuossa asiassa;

3. lykkää kaikkia tiedotustoimia, jotka toteutetaan näiden tutkimusten yhteydessä;

4. lykkää tutkimuksista tehtyjen päätelmien täytäntöönpanoa ja etenkin niitä, jotka perustuvat OLAFin hallintoviranomaisten ryhmän 31.1.2002 päivättyyn kertomukseen ja viraston 15.2.2002 päivättyyn kertomukseen sekä komission varapuheenjohtajan Cocobulle suljetuin ovin 11.3.2002 pidetyssä kokouksessa esittämään asiakirjaan;

5. lykkää sen 28.2.2002 julkaistussa lehdistötiedotteessa esiin tulleen OLAFin päätöksen täytäntöönpanoa, joka koskee muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista UCLAFin entisiä virkamiehiä vastaan ja etenkin ECHO-asian tutkinnan koordinaattoria vastaan, koska heidän väitetään haitanneen asiasta vastanneen tutkijan tutkimuksia;

6. lykkää sen OLAFin johtajan päätöksen täytäntöönpanoa tai kieltää sen OLAFin johtajan päätöksen täytäntöönpanon, jonka hyväksyminen tai mahdollinen hyväksyminen ilmenee komission varapuheenjohtajan Cocobulle 11.3.2002 suljetuin ovin pidetyssä kokouksessa esittämästä asiakirjasta, komission varapuheenjohtajan valiokunnan puheenjohtajalle 12.4. ja 15.4. lähettämistä kirjeistä ja valvontakomitean 18.6.2002 päivätystä kertomuksesta ja joka koskee tutkimuksen aloittamista väitteistä, joiden mukaan 'korkeiden virkamiesten yhteenliittymä', johon [kantajankin] väitetään kuuluneen, olisi manipuloinut ECHO-asiassa toteutettuja menettelyjä;

7. lykkää sen OLAFin johtajan päätöksen täytäntöönpanoa tai kieltää sen OLAFin johtajan päätöksen täytäntöönpanon, jonka hyväksyminen tai mahdollinen hyväksyminen ilmenee edellä mainituista asiakirjoista ja komission varapuheenjohtajan 8.4.2002 kantajalle lähettämästä kirjeestä ja joka koskee [kantajaan] kohdistuvan tutkimuksen uudelleen käynnistämistä ECHO-asiassa sillä perusteella, että asiassa väitetään saadun uusia tietoja, jotka voivat oikeuttaa kurinpitomenettelyn uudelleen käynnistämisen tai jatkamisen kantajaa vastaan;

8. lykkää tutkintatoimia tai kieltää tutkintatoimet, joita tutkimuksissa on toteutettu tai tullaan mahdollisesti toteuttamaan;

9. lykkää sellaisten päätelmien täytäntöönpanoa tai kieltää sellaisten päätelmien täytäntöönpanon, joita tutkimuksissa on tehty tai tullaan mahdollisesti tekemään;

10. määrää komission lähettämään komission entisille jäsenille tai virkamiehille, tiedotusvälineille ja niille Euroopan parlamentin jäsenille, jotka ovat hyväksyneet tai tukeneet Rivandon ja van Buitenenin [kantajaa] vastaan esittämiä väitteitä ja OLAFin niiden johdosta toteuttamia jatkotoimia, sekä etenkin Tanskan ja Ruotsin televisioille, [A.] Gradinille ja [R.] Bjerregardille, *Stern*-lehdelle, Staunerille ja

11. Rhulelle yhdessä tiedotusvälineiden, EU:n toimielinten tiedotusvälineet mukaan luettuina, mahdollisimman laajaan levitykseen tarkoitettujen jäljennösten kanssa, sekä Cocobun puheenjohtajalle kirjeen, jossa se ilmoittaa, ettei van Buitenenin 31.8.2001 päivätyssä kertomuksessa sen enempää kuin missään muussakaan OLAFille tai komissiolle toimitetussa asiakirjassa ole tullut esiin uusia tietoja, jotka oikeuttaisivat kurinpitomenettelyn aloittamisen, uudelleen käynnistämisen tai jatkamisen [kantajaa] vastaan ECHO-asiassa tai siihen liittyvissä asioissa, ja vakuuttaa kantajan olevan täysin syytön häntä vastaan esitettyihin kurinpidollisiin väitteisiin ja jossa tuomitaan puheet, joissa kyseenalaistettiin tai vaikutettiin kyseenalaistettavan kantajan vapauttaminen syytteistä ja häneen kohdistetun menettelyn pätevyys, sanotun kuitenkaan rajoittamatta heihin mahdollisesti kohdistettavia oikeudellisia jatkotoimia;

12. velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Komissio esitti välitoimihakemusta koskevat kirjalliset huomautuksensa 7.8.2002.

24 Osapuolten selvitykset kuultiin 27.11.2002 pidetyssä kuulemistilaisuudessa."

Valituksenalainen määräys

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi valituksenalaisella määräyksellä välitoimihakemuksen kokonaisuudessaan sillä perusteella, että se ei täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

11 Välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi ensimmäiseksi, että hakemuksen 2—9 kohdassa esitettyjen vaatimusten, jotka oli sen mielestä analysoitava ensimmäiseksi, tavoitteena oli joko useiden tehtyjen "päätösten" täytäntöönpanon lykkääminen tai OLAFin sisäisiin tutkimuksiin liittyvien tulevien "päätösten" hyväksymisen kieltäminen välitoimilla.

12 Tuomioistuin katsoi, ettei OLAF ole tehnyt mitään päätelmää tai komissio laatinut mitään asiakirjaa, jossa hakija mainittaisiin nimeltä ja joka voisi olla hänelle vastainen. Se katsoi näin ollen, että pääasiassa esitetty vaatimus, jolla pyritään kumoamaan OLAFin sisäisiin tutkimuksiin liittyviä, jo tehtyjä tai tulevia päätöksiä, ei selkeästikään täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, mikä johtaa siihen, että myöskään välitoimihakemuksen 2—9 kohdassa esitettyjä vaatimuksia ei voida ottaa tutkittavaksi.

13 Johtopäätöksen perusteena olivat seuraavat syyt, jotka on lueteltu valituksenalaisen määräyksen 43—47 kohdassa:

"43 Kantaja, joka on jättänyt kanteen henkilöstösääntöjen 91 artiklan mukaisesti, väittää, että kolmenlaiset toimet (ks. edellä 32—37 kohta) ovat hänelle vastaisia, eli OLAFin päätökset hallinnollisten tutkimusten käynnistämisestä, OLAFin 31.1. ja 15.2.2002 tekemät päätelmät ja toissijaisesti OLAFin tutkimustoimet.

44 Analyysia ei kuitenkaan voida hyväksyä, sillä kantaja ei ole toimittanut näyttöä toimesta, joka olisi hänelle vastainen. Osapuolten kuulemistilaisuudessa esittämät selvitykset eivät suinkaan tue kantajan väitettä, vaan vahvistavat, ettei mitään hänelle vastaista toimea ole olemassa.

45 Tässä yhteydessä on syytä muistuttaa, että päätöksen 1999/396/EY 4 artiklassa velvoitetaan kuulemaan komission virkamiestä ennen kuin OLAF vahvistaa päätelmiä, joissa häntä syytetään henkilökohtaisesti. Ajankohdasta, jona virkamiestä on kuultava, säännöksessä erotetaan kaksi tilannetta. Virkamiehelle 'on ilmoitettava nopeasti, jos ilmoittaminen ei vaaranna tutkimusta', mutta OLAF 'ei missään tapauksessa' saa tehdä tutkimuksen valmistuttua nimeltä mainittua virkamiestä koskevia päätelmiä ilman, että asianomaiselle on annettu tilaisuus tulla kuulluksi.

46 Jälkimmäisessä 4 artiklan mukaisessa tapauksessa tarkoitetut OLAFin tutkimuksen valmistuttua tekemät päätelmät ovat lisäksi väistämättä samat kuin ne, jotka sisältyvät viraston johtajan vastuulla laadittuun kertomukseen, josta säädetään asetuksen N:o 1073/1999 9 artiklassa. Asetuksen mukaan

kertomus ja kaikki siihen liittyvät tarpeelliset asiakirjat toimitetaan asianomaiselle toimielimelle, joka toteuttaa sisäisten tutkimusten tulosten edellyttämät kurinpidolliset ja oikeudelliset jatkotoimet.

47 Komissio ilmoitti kuitenkin kuulemistilaisuudessa välitoimista päättävälle tuomioistuimelle, ettei OLAF ole toimittanut sille mitään asetuksen N:o 1073/1999 9 artiklassa tarkoitettua kertomusta, jossa kantajaa syytettäisiin henkilökohtaisesti. On myös syytä tuoda esiin, ettei jälkimmäiseen ole kohdistettu mitään sellaisen OLAFin kertomuksen edellyttämiä kurinpidollisia tai oikeudellisia jatkotoimia, jossa häntä syytettäisiin."

14 Valituksenalaisen määräyksen 50 kohdassa välitoimista päättävä tuomioistuin on lisännyt näiden välitoimihakemuksessa esitettyjen vaatimusten osalta, että puolustautumisoikeuksien, kurinpitomenettelyn tuloksena annetun vapauttavan päätöksen tuoman perustellun luottamuksen sekä kurinpitolautakunnan työskentelyn salassapito-oikeuden mahdollinen loukkaaminen eivät liity pääasiassa nostetun kanteen tutkittavaksi ottamisen vaan pääasiassa nostetun kanteen tarkasteluun.

15 Välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi joka tapauksessa valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa, ettei hakija ollut näyttänyt toteen, että OLAF olisi tehnyt päätelmiä, joissa hakija olisi mainittu nimeltä, tai että olisi olemassa jokin hakijalle vastainen toimi, joka perustelisi puolustautumisoikeudet, joten oikeuksiin ei voinut vedota, eikä niitä voinut kieltää.

16 Välitoimista päättävä tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen määräyksen 52 kohdassa myös hakijan olettamuksen, jonka mukaan kurinpitomenettelyn tuloksena tehty vapauttava päätös takasi hänelle luottamuksensuojan periaatteeseen perustuvan "perusoikeuden mielenrauhaan". Välitoimista päättävä tuomioistuin korosti tässä yhteydessä yhtäältä, että henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevassa 11 artiklassa määrätään, että asianmukaisten todisteiden tukemat uudet seikat voivat aina oikeuttaa kurinpitomenettelyn uudelleen käynnistämisen, ja toisaalta, että komissio oli useaan otteeseen esittänyt kurinpitomenettelyn lopulliseen luonteeseen liittyvän varauksen.

17 Välitoimista päättävä tuomioistuin hylkäsi väitteen, jonka mukaan van Buitenenin ja asianomaisen asianajajan esittämät todisteet olisi toimitettu OLAFille lainvastaisesti, ja ilmoitti valituksenalaisen määräyksen 53 kohdassa, ettei väitteen avulla voida riitauttaa tarkoitusta, johon OLAF käyttää asiakirjoja ennen kuin OLAFin tutkimusten perusteella on tehty mitään päätelmiä.

18 Välitoimihakemuksen 1 kohdassa esitetyistä vaatimuksista, jotka koskevat tiettyjen asiakirjojen toimittamista, välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 57 kohdassa, että ne on hylättävä siitä syystä, ettei hakijaa kohtaan ole esitetty mitään epäilyjä ja ettei asiakirjoja ole sovellettavan lainsäädännön mukaan välttämätöntä toimittaa tällaisessa tapauksessa.

19 Välitoimihakemuksen 10 ja 11 kohdassa esitetyistä vaatimuksista, joiden mukaan komission on henkilöstösääntöjen 24 artiklan nojalla autettava hakijaa, välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 58 kohdassa, ettei niitäkään voida hyväksyä, koska sen ei kuulu ottaa kantaa seikkoihin, joita ei ole näytetty toteen ja joiden ilmeneminen on lisäksi epävarmaa, eikä sen kuulu määrätä hallintoa luopumaan ennalta kurinpitovaltuuksiensa käyttämisestä.

Muutoksenhaku

20 Gómez-Reino vaatii, että tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen määräyksen

— ratkaisee itse hakijan eduksi 15.7.2002 esitetyn välitoimihakemuksen

— toissijaisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen, jotta se käsittelisi uudelleen hakemuksen

— velvoittaa komission korvaamaan sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa että valitusmenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

21 Komissio vaatii, että valitus hylätään osittain siksi, että sen tutkittavaksi ottamiselle ei ole edellytyksiä, ja osittain siksi, että se on perusteeton. Toissijaisesti, jos yhteisöjen tuomioistuin hyväksyisi valituksen perusteltuna, se tuo esiin, ettei välitoimista päättävä tuomioistuin ole ottanut valituksenalaisessa määräyksessä kantaa sen enempää fumus boni jurisiin kuin kiireellisyyteenkään, ja näin ollen

välitoimihakemuksen pääasiaa ei ole tutkittu, joten asiaa ei voida ratkaista eikä yhteisöjen tuomioistuin voi ottaa kantaa kyseiseen hakemukseen. Komissio vaatii joka tapauksessa, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee perustelujen puutteellisuutta

Asianosaisten lausumat

22 Hakija väittää, ettei valituksenalaisessa määräyksessä ole vastattu lausumaan, jonka hän esitti hänelle vastaisten toimien olemassaolosta, ja että siten sen perustelut ovat puutteelliset. Hän väittää vedonneensa välitoimista päättävässä tuomioistuimessa siihen, että vaikka oletettaisiinkin, ettei OLAFin alustavien tutkimusten perusteella olisi tehty mitään asetuksen N:o 1073/1999 9 artiklassa tarkoitettua lopullista päätelmää, nämä tutkimukset on aloitettu kyseisen asetuksen mukaisesti, niiden perusteella on laadittu kertomukset 31.1. ja 15.2.2002, ja ne olivat luonteeltaan hänelle vastaisia, koska ne loukkasivat hänen puolustautumisoikeuksiaan sekä oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteita ja koska ne pohjautuivat sellaisiin todisteisiin, jotka oli toimitettu OLAFille kurinpitomenettelyn salassapitovelvollisuuden vastaisesti. Hän väittää myös vedonneensa siihen, että sellaisia lopullisia päätelmiä, joissa hänet mainitaan nimeltä, saatetaan hyväksyä kertomuksessa, joka edellyttää kurinpidollisia tai oikeudellisia jatkotoimia. Hänen mukaansa lausumiin olisi siis pitänyt vastata osoittamalla joko, että riitautettuja toimenpiteitä, OLAFin alustavat tutkimukset mukaan luettuina, ei ole ollut olemassa tai että ne eivät olleet yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti hakijalle vastaisia.

23 Välitoimista päättävä tuomioistuin olisi kuitenkin hakijan mukaan tyytynyt vastaamaan lausumiin toteamalla valituksenalaisen määräyksen 48 kohdassa, ettei ollut olemassa OLAFin päätelmiä tai komission asiakirjoja, joissa hakija olisi mainittu nimeltä ja jotka voisivat olla hänelle vastaisia.

24 Lisäksi välitoimista päättävä tuomioistuin oli hakijan mukaan kirjannut valituksenalaisen määräyksen 49 kohtaan virheellisesti hakijan kuulemistilaisuudessa pitämät puheenvuorot, vaikka niiden sisältö vastasi hänen kirjallisten huomautustensa sisältöä.

25 Toteamalla valituksenalaisen määräyksen 50 kohdassa, ettei puolustautumisoikeuksien mahdollinen loukkaaminen liity kanteen tutkittavaksi ottamisen vaan pääasiassa nostetun kanteen tarkasteluun, välitoimista päättävä tuomioistuin on hakijan mielestä hylännyt perusteettomasti hakijan väitteen, jonka mukaan juuri puolustautumisoikeuksien loukkaaminen paljastaa hänelle vastaisten toimien olemassaolon, minkä takia kanteen tutkittavaksi ottamiseen ja pääasiaan liittyviä kysymyksiä ei voida erottaa toisistaan.

26 Puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskeviin hakijalle vastaisiin toimiin valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa "joka tapauksessa" antamassaan vastauksessa välitoimista päättävä tuomioistuin on hakijan mukaan jättänyt mainitsematta syyt, joiden takia hakijalle ei ollut tiedotettu hänen mahdollisesta osallisuudestaan tai häntä vastaan esitettyjen väitteiden sisällöstä, vaikka tutkimuksen edut eivät oikeuttaneet tällaista, ja Kinnockin Cocobun jäsenille kirjallisesti ja suullisesti esittämistä vastauksista, jotka hakija esitti välitoimista päättävälle tuomioistuimelle 11.9. ja 23.9.2002, ilmenee, että komissio katsoi itsekin, että puolustautumisoikeuksia sovelletaan OLAFin tutkimusten alustavassa vaiheessa.

27 Luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden loukkaamista ja todisteiden sääntöjenvastaista käyttöä koskevien hakijalle vastaisten toimien osalta valituksenalaisen määräyksen 52 ja 53 kohta on niin ikään perusteltu puutteellisesti, koska kummassakaan ei anneta asianmukaista vastausta hakijan väitteisiin, joiden mukaan komission 28.6.2000 ja 10.5.2001 päivätyt kirjeet olivat herättäneet hänessä perusteltua luottamusta.

28 Komissio tuo esiin, ettei hakija ole kiistänyt valituksenalaisen määräyksen 40—43 kohtaa eikä välitoimista päättävän tuomioistuimen hänen vaatimuksistaan tekemää analyysia, eikä hänellä ole näin ollen perusteita väittää, että kyseinen tuomioistuin olisi vääristellyt hänen keskeisiä väitteitään. Esittämällä, ettei välitoimista päättävä tuomioistuin ole vastannut hänen lausumaansa, jonka mukaan häneen suoraan kohdistuvia OLAFin päätelmiä saatettaisiin tehdä, hakija komission mielestä vääristää välitoimihakemuksensa sisältöä ja etenkin sen 37 ja 45 kohtaa ja vahvistaa lisäksi, ettei tällaisia päätelmiä ole olemassa. Valituksenalaisen määräyksen 49 kohdan sisältö puolestaan on komission mukaan mahdollisimman tarkka tiivistelmä hakijan kuulemistilaisuudessa esittämästä lausumasta. Valituksenalaisen määräyksen 50 kohdassa esitetään itsestään selvä oikeussääntö, jota ei ollut tarpeen perustella sen enempää. Komission mielestä muidenkaan valituksenalaisen määräyksen kiistanalaisten kohtien perustelut eivät ole puutteellisia.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen välitoimista päättävältä tuomarilta ei voida edellyttää, että se ottaa nimenomaisesti kantaa kaikkiin tosiasia- ja oikeuskysymyksiin, joihin on vedottu välitoimimenettelyssä. Riittää, että sen huomioon ottamilla syillä voidaan asian olosuhteiden osalta pätevästi perustella sen antama määräys ja että yhteisöjen tuomioistuin voi niiden perusteella harjoittaa oikeudellista valvontaa valitusmenettelyssä (ks. asia C-149/95 P(R), komissio v. Atlantic Container Line ym., määräys 19.7.1995, Kok. 1995, s. I-2165, 58 kohta ja asia C-148/96 P(R), Goldstein v. komissio, määräys 11.7.1996, Kok. 1996, s. I-3883, 25 kohta).

30 Käsiteltävänä olevassa asiassa välitoimihakemuksen hylkääminen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisen takia on perusteltu sillä välitoimista päättävän tuomioistuimen toteamuksella, ettei ole osoitettu, että valituksenalaisen määräyksen antamispäivänä oli olemassa OLAFin päätelmiä tai komission asiakirjoja, joissa hakija olisi mainittu nimeltä ja jotka olisivat voineet olla hänelle vastaisia.

31 Välitoimista päättävä tuomioistuin on perustellut tätä valituksenalaisen määräyksen 48 kohdassa esitettyä toteamusta yhtäältä toteamalla kyseisen määräyksen 45 ja 46 kohdassa, että OLAFin tutkimuksen kohteena olevaa virkamiestä on aina kuultava ennen kuin kyseinen virasto tekee päätelmiä, jos nämä päätelmät esitetään asetuksen N:o 1073/1999 9 artiklassa tarkoitetussa kertomuksessa, jossa häntä syytetään henkilökohtaisesti. Toisaalta välitoimista päättävä tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen määräyksen 47 kohdassa, ettei käsiteltävänä olevassa asiassa ole olemassa mitään tällaista kertomusta, jonka OLAF olisi toimittanut komissiolle, ettei hakijaan kohdistettu mitään kurinpidollisia tai oikeudellisia toimia, joita tällainen kertomus edellyttäisi, ja että komission jäsen Kinnockin hakijalle 8.4.2002 lähettämästä kirjeestä ilmenee, ettei mihinkään tämänkaltaisiin toimiin ollut ryhdytty.

32 Välitoimista päättävä tuomioistuin on täten perustellut pätevästi arvioinnin, jonka se on tehnyt valituksenalaisen määräyksen 48 kohdassa, ja esittänyt riittävän yksityiskohtaisesti arvioinnin taustalla olevat tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin perustuvat syyt, jotta yhteisöjen tuomioistuin voi niiden perusteella harjoittaa valvontaa.

33 Välitoimista päättävä tuomioistuin on vastannut hakijan väitteisiin, joiden mukaan yhtäältä OLAF olisi tehnyt häntä koskevia sisäisiä tutkimuksia kuulematta häntä ja toisaalta tästä seurannut puolustautumisoikeuksien loukkaaminen olisi itsessään hänelle vastainen toimi, toteamalla valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa, että koska hakija ei ole voinut näyttää toteen, että OLAF olisi tehnyt päätelmiä, joissa hänet mainittaisiin nimeltä, ennen kuin se olisi kuullut häntä, hakija ei voi vedota hänelle vastaiseen toimeen, jonka johdosta hänen olisi käytettävä puolustautumisoikeuttaan, eikä ole todistanut, että näitä oikeuksia olisi loukattu. Välitoimista päättävä tuomioistuin vastasi täten hakijan lausumaan ja osoitti, ettei se ollut muuttanut lausuman sisältöä, vaikka jotkin seikat esitettiin epäselvästi valituksenalaisen määräyksen 49 kohdassa.

34 Edellä mainittu ja valituksenalaisen määräyksen 43—47 kohdassa esitetyt toteamukset huomioon ottaen se, että välitoimista päättävä tuomioistuin tyytyi toteamaan valituksenalaisen määräyksen 50 kohdassa, ettei puolustautumis-

oikeuksien mahdollinen loukkaaminen liity pääasiassa nostetun kanteen tutkittavaksi ottamisen vaan pääasiassa nostetun kanteen tarkasteluun ja että se ei näin ollen vastannut tässä kohdassa nimenomaisesti väitteisiin, jotka koskevat sitä, ettei hakijalle ollut tiedotettu sellaisen sisäisen tutkimuksen aloittamisesta, jossa saatetaan paljastaa hänen henkilökohtainen osallisuutensa, ja että tutkimuksen toteuttaminen on näissä oloissa hänelle vastainen toimi, ei itsessään ole osoitus perustelujen puutteellisuudesta, jonka johdosta valituksenalainen määräys voitaisiin todeta virheelliseksi.

35 Samaten todetakseen, ettei hakija voinut pätevästi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, välitoimista päättävä tuomioistuin toi valituksenalaisen määräyksen 52 kohdassa esiin, että henkilöstösääntöjen liitteessä IX olevan 11 artiklan mukaan kurinpitomenettely voidaan käynnistää uudelleen uusien seikkojen perusteella ja että kirjeet, jotka komissio lähetti tiedotusvälineille vuonna 2000 asiassa T-108/00 R tehdyn sovinnon ehtojen mukaisesti, sisälsivät kurinpitomenettelyn lopullista luonnetta koskevan varauksen. Välitoimista päättävä tuomioistuin on näin ollen esittänyt riittävän yksityiskohtaisesti syyt, jotka oikeuttavat luottamuksensuojaa koskevan valitusperusteen hylkäämisen, vaikka se ei vastannutkaan nimenomaisesti väitteeseen, jonka mukaan OLAFin tutkimukset eivät voi kohdistua niihin seikkoihin, joiden todistusarvon komissio oli kumonnut 28.6.2000 ja 10.5.2001 lähettämissään kirjeissä.

36 Lopuksi, toisin kuin hakija väittää, välitoimista päättävä tuomioistuin ei ole jättänyt valituksenalaisen määräyksen 53 kohdassa ottamatta kantaa väitteeseen, jonka mukaan se, että OLAFille olisi toimitettu asiakirjoja tai tietoja, jotka kuuluvat kurinpitomenettelyn salassapitovelvollisuuden alaisuuteen, tekisi viraston tutkimuksista lainvastaisia. Hän totesi selkeästi — ja mahdollisti siten jälleen yhteisöjen tuomioistuimen valvonnan harjoittamisen —, että tällä seikalla voitaisiin riitauttaa tarkoitus, johon OLAF näitä tietoja käyttää, mutta vasta sen jälkeen, kun kyseinen virasto on tehnyt tutkimustensa perusteella lopullisia päätelmiä.

37 Edellä esitetystä seuraa, ettei valituksenalainen määräys ole puutteellisesti perusteltu. Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen valitusperuste, joka koskee todistustaakkaan liittyvien sääntöjen ja oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan oikeuden loukkaamista

Asianosaisten lausumat

38 Hakija väittää, että välitoimista päättävä tuomioistuin rikkoi yhtäältä todistustaakkaan liittyviä sääntöjä arvioimalla, että "hakija ei ollut esittänyt näyttöä hänelle vastaisesta toimesta", vaikka väitettä tuki objektiivisesti katsoen vakava epäily, ja toisaalta oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin hylkäämällä hakijan esittämän asiakirjojen toimittamisen pyynnön, vaikka kyseiset asiakirjat olivat välttämättömiä hänelle vastaisten toimien olemassaolon osoittamiseksi.

39 Todistustaakkaan liittyvistä säännöistä hakija tuo esiin, että välitoimista päättävä tuomioistuin oli itse muistuttanut valituksenalaisen määräyksen 26 kohdassa, ettei pääasiassa nostetun kanteen tutkittavaksi ottamista voida tarkastella välitoimimenettelyssä kuin siinä tapauksessa, ettei sitä voida ensi arviolta pitää täysin poissuljettuna. Hakija väittää kuitenkin osoittaneensa käsiteltävänä olevassa asiassa riittävän hyvin, lukuisien kiistattomasti objektiivisten näyttöjen tai perusteiden avulla, ettei pääasiassa nostetun kanteen tutkittavaksi ottamista voitu ensi näkemältä selkeästi sulkea pois. Komission olisi näin ollen pitänyt todistaa, ettei hakijalle vastaisia toimia ole olemassa.

40 Oikeudesta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin hakija väittää vetoamalla etenkin asiassa Baustahlgewebe vastaan komissio (C-185/95 P, Kok. 1998, s. I-8417) 17.12.1998 annettuun tuomioon, että kyseinen oikeus edellyttää, että välitoimista päättävä tuomioistuin määrää komission toimittamaan asianmukaisesti yksilöidyt asiakirjat, joilla saattaa olla merkitystä asian käsittelyn kannalta, etenkin van Buitenenin kertomuksen osat ja OLAFin niistä 31.1. ja 15.2.2002 tekemät päätelmät. Se, että asiakirjoista oli jo tehty päätelmiä, vahvisti

velvoitetta toimittaa ne. Lisäksi komissiolle osapuolten kuulemistilaisuudessa esitetyt kysymykset osoittivat hakijan mielestä, että välitoimista päättävällä tuomioistuimella oli epäilyjä kyseisten asiakirjojen merkityksestä. Tyytymällä komission suullisiin selvityksiin ja kieltäytymällä määräämästä kyseisten asiakirjojen toimittamista asian selvittämistoimia tai prosessinjohtotoimia varten välitoimista päättävä tuomioistuin teki hakijan mukaan ratkaisunsa ilman objektiivista perustaa.

41 Komissio katsoo, että valitusperusteen ensimmäisellä osalla, joka liittyy todistustaakkaa koskevaan väitettyyn oikeudelliseen virheeseen, hakija olennaisesti riitauttaa välitoimista päättävän tuomioistuimen yksinomaiseen toimivaltaan kuuluvan arvioinnin todisteiden riittävyydestä, eikä sitä näin ollen voida käsitellä valitusmenettelyssä. Kun välitoimista päättävä tuomioistuin totesi, ettei ole olemassa mitään hakijalle vastaista toimea, se teki komission mielestä tosiseikkoja koskevan toteamuksen, joka on samanlainen kuin se, jonka komissio esitti kuulemistilaisuudessa. Lisäksi, kun välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi, että todistustaakka oli hakijalla ja että tämä ei ollut esittänyt näyttöä tällaisen toimen olemassaolosta, se ei komission mukaan kääntänyt todistustaakkaa sääntöjenvastaisesti. Komissio ei todellakaan olisi voinut välitoimimenettelyssä todistaa negatiivista tosiseikkaa eli hakijalle vastaisen toimen puuttumista.

42 Komission mukaan myöskään valitusperusteen toista osaa, joka liittyy "tuomioiden objektiivisuuden periaatteen" ja prosessuaalisen yhdenvertaisuuden periaatteen loukkaamiseen, ei voida hyväksyä. Sen mielestä välitoimista päättävällä tuomioistuimella ei ollut velvollisuutta määrätä selvitystoimia, sillä hakija ei ollut esittänyt riittävästi väitteitään tukevia todisteita eikä esittänyt asiaa koskevaa pyyntöä. Lisäksi välitoimimenettely, jossa asianosaisten lausumia tarkastellaan melko nopeasti, soveltuu huonosti tällaisiin selvitystoimiin. Hakija ei voisi riitauttaa valitusvaiheessa kieltäytymistä vastaamasta pyyntöön, jota hän ei itse ole esittänyt välitoimista päättävälle tuomioistuimelle, kuten hänen välitoimihakemuksensa 210 kohdassa annetaan ymmärtää.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

43 Toisessa valitusperusteessa, jonka kahta osaa ei voida erottaa toisistaan, hakija väittää, ettei välitoimista päättävä tuomioistuin voinut hylätä välitoimihakemusta tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumisen takia ilman, että se olisi ensin määrännyt toimittamaan asiakirjat, jotka vain komissiolla oli hallussaan ja jotka olivat välttämättömiä hakijalle vastaisten toimien olemassaolon todistamiseksi. Kun välitoimista päättävä tuomioistuin vaati hakijaa todistamaan itse tällaisten toimien olemassaolon ja perusteli tämän yksinomaan komission huomautuksilla, se loukkasi hakijan mukaan sekä todistustaakkaan liittyviä sääntöjä että oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin.

44 Hakija ei siis tyydy riitauttamaan välitoimista päättävän tuomioistuimen tekemiä tosiseikkoja koskevia toteamuksia, vaan pyrkii osoittamaan, että valituksenalaisessa määräyksessä on oikeudellinen virhe kyseisen tuomioistuimen tekemässä sille esitettyjen tosiseikkojen oikeudellisessa arvioinnissa, etenkin todistustaakkaa koskevien sääntöjen soveltamisessa (ks. vastaavasti asia C-89/97 P(R), Moccia Irme v. komissio, määräys 30.4.1997, Kok. 1997, s. I-2327, 39 ja 40 kohta ja asia C-199/92 P, Hüls v. komissio, tuomio 8.7.1999, Kok. 1997, s. I-4287, 64 ja 65 kohta).

45 Välitoimimenettelyssä hakijan on näytettävä toteen tietyt seikat, joiden perusteella voidaan ensi näkemältä todeta, että siinä pääasiassa, johon hänen välitoimihakemuksensa liittyy, nostettu kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, jottei hakija voisi välitoimimenettelyn kautta saada lykättyä sellaisten toimien täytäntöönpanoa, joita yhteisöjen tuomioistuin ei sittemmin kumoa, koska pääasiassa nostettu kanne jätetään tutkimatta (ks. vastaavasti asia C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health v. neuvosto, määräys 18.11.1999, Kok. 1999, s. I-8343, 89 kohta).

46 Välitoimimenettelyn kiireellisyyden vuoksi tällainen tutkittavaksi ottamisen tarkastelu on näissä oloissa väistämättä pinnallinen, ja tutkiminen voi perustua vain hakijan esittämiin seikkoihin, eikä ratkaisu, johon välitoimista päättävä tuomioistuin päätyy, myöskään vaikuta ratkaisuun, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tekee pääasiassa nostettua kannetta tutkiessaan (ks. asia C-300/00 P(R), Federacíon de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa ym. v. neuvosto, määräys 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8797, 35 kohta).

47 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamus, jonka mukaan hakija ei ole esittänyt väitteidensä tueksi tarpeellisia tietoja, on tosiseikkoja koskeva toteamus, joka kuuluu yksinomaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaan ja josta ei voida valittaa valitusmenettelyssä (ks. vastaavasti asia C-283/90 P, Vidrányi v. komissio, tuomio 1.10.1991, Kok. 1991, s. I-4339, 12 kohta ja asia C-191/98 P, Tzoanos v. komissio, tuomio 18.11.1999, Kok. 1999, s. I-8223, 23 kohta), ellei ensimmäisen oikeusasteen tuomistuin ole ottanut sille esitettyjä todisteita vääristyneellä tavalla huomioon (ks. vastaavasti asia C-237/98 P, Dorsch Consult v. neuvosto ja komissio, tuomio 15.6.2000, Kok. 2000, s. I-4549, 35 ja 36 kohta).

48 Sitä mahdollisuutta ei todellakaan voida sulkea pois, että tietyissä olosuhteissa sääntöä, jonka mukaan hakijan on näytettävä toteen sellaisten seikkojen olemassaolo, joiden perusteella voidaan ensi näkemältä todeta, että siinä pääasiassa, johon välitoimihakemus liittyy, nostettu kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, voidaan lieventää. Näin voi tapahtua silloin, kun vaadittu näyttö riippuu tiedoista, jotka ovat yksinomaan toisen osapuolen hallussa tai kun kyseinen toinen osapuoli on tehnyt näytön esittämisen mahdottomaksi (ks. vastaavasti asia 49/65, Ferriere e acciaierie Napoletane v. korkea viranomainen, tuomio 28.4.1966, Kok. 1966, s. 103 ja s. 117).

49 Samaten, jos hakijan väitettä tukevat vakavat epäilyt, on toisen osapuolen tehtävänä esittää vastatodisteet (ks. vastaavasti asia 10/55, Mirossevich v. korkea viranomainen, tuomio 12.12.1956, Kok. 1956, s. 365 ja s. 389).

50 Välitoimista päättävä tuomioistuin ei kuitenkaan ole tulkinnut käsiteltävänä olevassa asiassa virheellisesti näitä erilaisia todistustaakkaan liittyviä sääntöjä, kun se totesi valituksenalaisen määräyksen 44 kohdassa, ettei hakija ollut esittänyt näyttöä hänelle vastaisen toimen olemassaolosta.

51 Mainittuaan asianmukaisesti käsiteltävänä olevan asian tosiseikkojen esittelyssä ne asiakirjat, joilla hakijan mukaan voitaisiin osoittaa riittävän tarkasti ja varmasti, että tutkimukset kohdistuivat häneen henkilökohtaisesti ja olivat hänelle vastaisia, välitoimista päättävä tuomioistuin otti valituksenalaisen määräyksen 47 kohdassa huomioon ne komission huomautukset, joiden mukaan hakijaan ei kohdistunut mitään kurinpidollisia tai oikeudellisia toimia, joita OLAFin kertomus, jossa häntä syytetään, olisi edellyttänyt. Tämän perusteella välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi implisiittisesti mutta väistämättä, että komissio oli joka tapauksessa esittänyt vastatodisteet epäilylle, jonka hakija pyrki vahvistamaan, eikä jälkimmäisen vaatimus siitä, että erilaiset asiakirjat oli määrättävä toimitettaviksi, edellyttänyt välttämättä jatkotoimenpiteitä.

52 Päättäessään kaikkien edellä esitettyjen seikkojen perusteella ja sellaisen arvioinnin pohjalta, jota ei voida valituksen yhteydessä riitauttaa, että hakija ei ollut näyttänyt toteen hänelle vastaisen toimen olemassaoloa, välitoimista päättävä tuomioistuin ei soveltanut virheellisesti todistustaakkaa koskevia sääntöjä. Hakijalla ei näin ollen ole perusteita väittää, että oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan oikeuden periaatetta olisi loukattu.

53 Edellä esitetystä seuraa, että toinen valitusperuste on hylättävä.

Kolmas valitusperuste, joka koskee oikeudellista virhettä, jonka välitoimista päättävä tuomioistuin olisi tehnyt katsoessaan, ettei puolustautumisoikeuksia tarvitse kunnioittaa ennen kuin OLAF on tehnyt päätelmiä, joissa hakija mainitaan nimeltä

Asianosaisten lausumat

54 Hakija väittää, että välitoimista päättävä tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei päätöksen 1999/396/EY 4 artiklaan ja asetuksen N:o 1073/1999 2 artiklaan tai puolustautumisoikeuden kunnioittamisen ja hallintotoiminnan laillisuuden perusperiaatteisiin voida vedota ennen kuin OLAF on tehnyt muodollisesta tutkintamenettelystään lopulliset päätelmät, joissa hakija mainitaan nimeltä.

55 Ensinnäkin päätöksen 1999/396/EY 4 artiklan mukaan hakijalle olisi käsiteltävänä olevassa asiassa pitänyt ilmoittaa nopeasti, että häneen voi kohdistua henkilöön kohdistuvia epäilyjä asioissa, joita OLAFin uudet tutkimukset koskivat, eikä häntä koskevia päätelmiä, joissa hänet mainitaan nimeltä, olisi tutkimuksen valmistuttua missään tapauksessa saanut tehdä ilman, että hänelle olisi annettu tilaisuus tulla kuulluksi kaikista häntä koskevista seikoista.

56 Toiseksi välitoimista päättävä tuomioistuin sovelsi hakijan mielestä virheellisesti asetuksen N:o 1073/1999 9 artiklaa, kun se katsoi valituksenalaisen määräyksen 46 ja 47 kohdassa, että OLAFin tutkimuksen päätelmät, joissa virkamies mainitaan nimeltä, ovat väistämättä sellaisia, jotka edellyttävät kurinpidollisia tai oikeudellisia jatkotoimia. Artiklan ranskankielisen tekstin mukaan OLAFin tutkimusten edellyttämät jatkotoimet voivat olla esimerkiksi kurinpidollisia ja oikeudellisia, eli siinä ei suljeta pois mahdollisuutta, että toimet voivat olla

muunlaisia, esimerkiksi asianosaisen toimielimen OLAFille esittämiä lisätietopyyntöjä, kuten hallinnollisten tutkimusten ja kurinpitotoimenpiteiden toteuttamisesta 19.2.2002 tehdyn komission päätöksen 5 artiklan 7 kohdassa säädetään, tai päätös muodollisen tutkintamenettelyn aloittamisesta.

57 Lopuksi välitoimista päättävä tuomioistuin loukkasi hakijan mielestä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatetta, jota on noudatettava ilman mitään tekstiäkään kaikissa henkilöä kohtaan aloitetuissa tutkimuksissa, jotka saattavat johtaa tälle henkilölle vastaiseen toimeen, vaikka kyseessä olisi alustava menettely. Kuten hakija väitti jo ensimmäisen valitusperusteensa yhteydessä (ks. käsiteltävänä olevan määräyksen 26 kohta), Kinnockin Cocobun jäsenille kirjallisesti ja suullisesti esittämistä vastauksista ilmenee, että komissio katsoi itsekin, että puolustautumisoikeuksia sovelletaan OLAFin tutkimusten alustavassa vaiheessa. OLAF pitää lisäksi hyvin tärkeänä, että sen hallussa olevat tiedot on toimitettu sille asianosaisten laillisia oikeuksia kunnioittaen, kuten OLAFin Internet-sivuilla julkaistujen "toiminnan suuntaviivojen" d kohdassa todetaan.

58 Komissio esittää vastineensa alustavissa huomautuksissa ja ennen kuin se vastaa suoraan valituksen viimeiseen valitusperusteeseen, että sen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 7.8.2002 esittämät huomautukset, joiden mukaan hakija vaatii sitä keskeyttämään valmistelevat toimenpiteet, jotka eivät välttämättä edes johda häneen kohdistuvaan menettelyyn, ovat edelleen täysin päteviä. Komissio toistaa, etteivät hakijan mainitsemat asiakirjat kohdistu erityisesti häneen ja että jos OLAF tutkisi jonain päivänä tarkemmin hakijan tilannetta, siitä ilmoitettaisiin hakijalle, ennen kuin mitään päätelmiä tehtäisiin. Komissio korostaa, että tosiseikkojen analyysia, jonka hakija on sen mielestä itsekin hyväksynyt muun muassa hakemuksensa 36, 45 ja 46 kohdassa, ei ole riitautettu välitoimista päättävässä tuomioistuimessa, eikä sitä voida enää riitauttaa valitusvaiheessa.

59 Komissio väittää, ettei puolustautumisoikeuksiin voida vedota, kun mitään hakijalle vastaista toimea ei ole olemassa, ja että valitusperuste on näin ollen

mitätön. Tällainen valitusperuste voitaisiin esittää vain hakijalle vastaista lopullista päätöstä koskevan valituksen tueksi. Hakijan väite, jonka mukaan puolustautumisoikeuksien loukkaaminen osoittaa hänelle vastaisen toimen olemassaolon, olisi vastoin tätä periaatetta ja tarkoittaisi, että kanteiden tutkittavaksi ottaminen riippuisi hakijan subjektiivisesta arvioinnista. Komission mukaan valituksenalaisen määräyksen 50 kohdassa vain muistutetaan näistä säännöistä. Yksinomaan se seikka, että OLAF tekee tutkimuksia, ei voi näissä oloissa itsessään oikeuttaa puolustautumisoikeuksien huomioimista näin varhaisessa vaiheessa.

60 Samaten se, että OLAF tekee virkamiestä koskevia päätelmiä — mitä ei käsiteltävänä olevassa asiassa ole tapahtunut — ei ole automaattisesti kannekelpoinen toimi. Päätöksen 1999/396/EY 4 artiklassa esitetyt takeet puolustautumisoikeuksien kunnioittamisesta eivät muuta analyysia. Lopuksi valituksenalaisen määräyksen 51 kohdan alussa käytetty ilmaus "joka tapauksessa" viittaa komission mielestä siihen, että tämä kohta on ylimääräinen ja että siihen liittyvä mahdollinen oikeudellinen virhe ei vaikuttaisi valituksenalaisen määräyksen asianmukaisuuteen.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

61 Virkamiehelle vastaiset toimet ovat toimia, jotka voivat vaikuttaa suoraan virkamiehen oikeusasemaan (asia 32/68, Grasselli v. komissio, tuomio 10.12.1969, Kok. 1969, s. 505, 4 kohta). Kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia ovat vain sellaiset toimet tai päätökset, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia ja jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (asia 346/87, Bossi v. komissio, tuomio 14.2.1989, Kok. 1989, s. 303, 23 kohta).

62 Virkamiesten nostamien kanteiden alalla lopullisen päätöksen valmistelutoimet eivät ole virkamiehille vastaisia, eikä niitä näin ollen voi riitauttaa kuin kumot-

tavissa olevista toimista nostetun kanteen yhteydessä (ks. asia 11/64, Weighardt v. komissio, tuomio 7.4.1965, Kok. 1965, s. 383 ja edellä mainittu asia Bossi v. komissio, 23 kohta). Vaikka jotkin puhtaasti valmistelevat toimet voivat olla virkamiehelle vastaisia, koska ne saattavat vaikuttaa myöhemmän kannekelpoisen toimen sisältöön, ne eivät voi olla itsenäisen kanteen kohteena, vaan ne on riitautettava kyseisestä toimesta nostetun kanteen yhteydessä (ks. asia 35/67, Van Eick v. komissio, tuomio 11.7.1968, Kok. 1968, s. 481 ja s. 500).

63 Käsiteltävänä olevassa riita-asiassa päätöksen 1999/396/EY 4 artiklan säännöksistä seuraa, että asianomaiselle virkamiehelle on ilmoitettava nopeasti, että häneen voi kohdistua epäilyjä, jos ilmoittaminen ei vaaranna tutkimusta, ja että nimeltä mainittua komission virkamiestä koskevia päätelmiä ei missään tapauksessa saa tehdä tutkimuksen valmistuttua, ilman että asianosaiselle on annettu tilaisuus tulla kuulluksi kaikista häntä koskevista seikoista.

64 Näiden säännösten, joissa määritellään, miten asianomaisen virkamiehen puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen sovitetaan tällaisten tutkimusten luottamuksellisuuden vaatimuksiin, huomiotta jättäminen muodostaisi tutkintamenettelyyn sovellettavien olennaisten menettelymääräyksien rikkomisen.

65 Edellä esitetystä ei kuitenkaan seuraa, että sisäisen tutkimuksen aloittamisesta ja toteuttamisesta, jotka ovat virkamiehen kannalta valmistelevia toimia, voisi nostaa itsenäisen kanteen, joka olisi erillään siitä kanteesta, jonka asianomainen voi nostaa hallinnon lopullisesta päätöksestä. Toisin kuin hakija väittää, sen enempää puolustautumisoikeuksien loukkaaminen — jos oletettaisiin, että sellainen on näytetty toteen — kuin se, että sisäisiä tutkimuksia on toteutettu, ei osoita itsessään, että hakijalle vastainen toimi, eli kannekelpoinen toimi, olisi toteutettu.

66 Näin ollen, kun otetaan huomioon, että valituksenalaisen määräyksen 43—48 kohdassa esitettyjen perusteiden nojalla hakijalla ei ole oikeutta vaatia OLAFin tutkimustoimien kumoamista, välitoimista päättävä tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä.

67 Kun välitoimista päättävä tuomioistuin tuo valituksenalaisen määräyksen 47 kohdassa esiin arvioinnissa, jota ei voi riitauttaa valitusmenettelyssä, että OLAF ei ole tehnyt päätelmiä, joissa hakija mainitaan nimeltä, ja katsoo kyseisen määräyksen 50 ja 51 kohdassa, että joka tapauksessa hakija ei voi näissä oloissa vedota puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskevaan hänelle vastaiseen toimeen, se on tulkinnut oikein valmistelutoimista nostettujen kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytysten sääntöjä, eli valituksenalaisessa määräyksessä ei ole oikeudellista virhettä.

68 Kun välitoimista päättävä tuomioistuin arvioi valituksenalaisen määräyksen 46 kohdassa, että päätöksen 1999/396/EY 4 artiklassa tarkoitetut OLAFin tutkimuksen valmistuttua tekemät päätelmät, joissa virkamies mainitaan nimeltä, ovat väistämättä samat kuin ne, jotka sisältyvät viraston johtajan vastuulla laadittuun kertomukseen, josta säädetään asetuksen N:o 1073/1999 9 artiklassa, ja että asianomainen toimielin toteuttaa sisäisten tutkimusten tulosten edellyttämät kurinpidolliset ja oikeudelliset jatkotoimet, se ei ole jättänyt huomiotta sen täten tulkitsemien säännösten merkitystä.

69 On totta, että kun kyseinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 47 kohdassa, ettei hakijaan kohdistunut "mitään kurinpidollista tai oikeudellista toimea", se ei tarkentanut, että toimet kuuluvat niihin, joita asianomainen toimielin voi toteuttaa, mutta ne eivät ole ainoita toimia, joita voidaan toteuttaa OLAFin sisäisten tutkimusten johdosta. Kun otetaan huomioon valituksenalaisen määräyksen 46 kohdassa esitetyt perusteet, tämä epätäsmällisyys ei kuitenkaan riitä osoittamaan, että välitoimista päättävän tuomioistuimen arvio, jonka mukaan kyseinen virasto ei ollut käsiteltävänä olevassa asiassa tehnyt mitään päätelmiä, joissa hakija mainitaan nimeltä, perustuisi riita-asiassa sovellettavien säännösten virheelliseen analyysiin.

70 Hakijalla ei näin ollen ole perusteita väittää, että välitoimista päättävä tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen, kun se katsoi, ettei sen edessä voinut vedota puolustautumisoikeuksien kunnioittamiseen, kun mitään hakijalle vastaista toimea ei ollut olemassa.

71 Kolmatta valitusperustetta ei näin ollen voida hyväksyä.

72 Edellä esitetystä seuraa, että valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

73 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sen 118 artiklan nojalla sovelletaan valitusmenettelyssä, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

74 Komissio ei ole vaatinut hakijan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, vaan se on pyytänyt, että tämän oikeusasteen oikeudenkäyntikuluista päätettäisiin myöhemmin. Näin ollen hakijaa ei velvoiteta korvaamaan oikeudenkäyntikuluja, vaikka se on hävinnyt asian.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN KUUDENNEN JAOSTON PUHEENJOHTAJA,

joka toimii yhteisöjen tuomioistuimen presidentin sijaisena yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan toisen kohdan mukaan, jota työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan valitusmenettelyssä,

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Annettiin Luxemburgissa 8 päivänä huhtikuuta 2003.

R. Grass — kirjaaja

J.-P. Puissochet — presidentin sijaisena toimiva kuudennen jaoston puheenjohtaja